

[Svend Andersen (Rosk. a.)]

folketingets finansudvalg har ført en ganske fordragelig og almindelig linje.

Man fremdrager så det ene eksempel på, at vi har stillet en række spørgsmål vedrørende bevillinger, der sammenlagt andrager adskillige hundrede millioner kroner. Det er vel ikke urimeligt, at man stiller 77 spørgsmål om 16 aktstykker, som vedrører udgifter på adskillige hundrede millioner kroner. Der skete det, at vi bad om at få forslaget ned i salen. Derefter blev det henvist til udenrigsudvalget, og dér nægtede man os at stille spørgsmålene. Hvor skal vi så ellers stille dem, hvis vi ikke skal stille dem i finansudvalget?

Det gjorde vi altså, og hr. Albertsen gav ligesom udtryk for, at her var der skam ydet fremskridtspartiet en overstrømmende venlighed, for der var jo flertal for alle disse aktstykker, og derfor kunne man sådan set bare have stemt dem igennem og så undladt at give fremskridtspartiet mulighed for at få sagen i salen og dermed altså få udskudt behandlingen af aktstykkerne. Det er ikke nogen særlig overstrømmende venlighed. Det er noget, der er normalt; der kan nævnes en række sager, som jeg også er klar over at hr. Albertsen er klar over. Det er ikke længere siden end måske en 3 uger siden, at kristeligt folkeparti fik udskudt en sag, nemlig med hensyn til Christiania, på grund af at kristeligt folkeparti ønskede sagen i salen.

Der er altså ikke tale om, at man i dette tilfælde har været særlig venlig over for fremskridtspartiet. Man har bare fulgt den normale praksis, som går ud på, at når folketinget er inde, så kan ét parti i finansudvalget begære et aktstykke til behandling i salen. Det er simpelt hen ganske almindelig praksis.

Så forstod jeg på hr. Albertsen, at han var meget altereret over, at vi havde accepteret datoen den 9. november, og at vi ikke kunne overholde denne frist. Det er rigtigt, at vi har sagt, at vi ligesom alle andre partier ville stræbe efter at aflevere vores ændringsforslag til den 9. november. Men alle – i hvert fald alle, der læser dagspressen – vil være vidende om, at der har været en årsag, nemlig den, at vi ikke har tilendebragt drøftelserne i vores folketingsgruppe om, hvordan ændringsforslagene skal se ud. Og man kan vel ikke forlange, at vi skal aflevere dem, før vi er nået til enighed om, hvordan de skal være.

Det er simpelt hen baggrunden for, at de blev afleveret så sent. Det beklager jeg meget, det er bestemt ikke bevidst, det er ikke ønsket fra vores side, at de skulle afleveres så sent. Der var tværtimod et ønske om at overholde fristen, den 9. november, men det lykkedes altså ikke, på grund af at vi tilsyneladende havde noget mere langvarige drøftelser i vores folketingsgruppe, end det oprindeligt var forudset at der ville opstå.

Når man så siger – der var også flere ordførere, der var inde på det – at fremskridtspartiet nu får en lille bog, og den får de sendt ud, og det får de til en symbolsk pris, så vil jeg da sige, at vi har betalt den pris, man har forlangt af os. Så vidt jeg forstår, er det noget med 7.400 kr., altså 7 kr. 40 øre pr. stk.; hvis det er således, at det koster mere, skal vi da meget gerne betale det, det koster. Vi har ikke bedt om at få den til en lavere pris end kostprisen. Vi har simpelt hen betalt den regning, som vi har fået, og den er altså af denne størrelsesorden. Umiddelbart vil jeg tro, at beløbet svarer meget godt til kostprisen, men det tør jeg ikke afgøre, det må folketingets trykkeri selvfølgelig afgøre. Hvis det er således, at man mener, at prisen skal være højere, betaler vi gerne det.

Jeg kan forstå, at arbejdsministeren overvejer måske at stille nogle af socialdemokratiets midler til rådighed for udbredelsen af vore ændringsforslag. Vi siger mange, mange tak for den tanke. Vi synes, at det vil for en gangs skyld være noget nyttigt at bruge socialdemokratiets valgmidler til. Jeg håber virkelig, at arbejdsministerens overvejelser vil blive positivt modtaget i den øvrige del af socialdemokratiet, og at det vil udmønte sig i, at man giver os et vældigt tilskud til, at vi måske kunne få trykt denne lille bog i 3 millioner eksemplarer og kunne få den delt ud til samtlige husstande i Danmark. Det håber jeg virkelig at man vil bidrage til. Det vil nok ikke koste mere end nogle og tyve millioner kroner, og det vil nok ikke være nogen uoverkommelig opgave for socialdemokratiet at klare.

Finansministeren kommer med de sædvanlige skildringer af vores politik og siger, at der er ingen sammenhæng. Han siger, at ungdomsarbejdsløsheden vil stige. Det er ikke rigtigt. Som jeg har redegjort for det i mit indledende indlæg, og som vi vel efterhånden har diskuteret nogle gange, så vil vores